

Ἄπαλή δροσιά:
βαθιά σωρωμένα
πεσμένα φύλλα χουρμαδιάς.

3

Ἐγκατέλειψα
τὴ γῆ τῶν ἀνθρώπων
κι ἦρθα σ' ἓνα τόπο
ὅπου τ' ἄσπρα κύματα
σκίζουν τὴ γῆ στὰ δυό.

4

Οὔτε ψηλά βουνά
οὔτε χαμηλοὶ λόφοι·
στῆς γῆς τὰ σύνορα
πέφτουν οἱ οὐρανοὶ
μπροστά στὰ μάτια μου.

5

Πέρα ἀπ' τὴν πίσω πόρτα
τίποτα πὸν νὰ δεῖς.
Κρύο, ψύχρα:
συννεφιασμένος ἥλιος ἀκουμπάει
σὲ μαραμμένα καλάμια.

Μετάφρ. ΛΥΑΝΝΑ ΖΑΧΟΠΟΥΛΟΥ

***

ΚΤΡΙΑ ΚΑΣΑ (μέσα 8ου αἰ.)

1

Σὰν τὴ δροσοσταλίδα
πάνω στὴ χλόη τοῦ κήπου μου,
μὲς στίς σκιές
τοῦ δειλινοῦ,
δὲ θά ὑπάρχω πιά.

2

Οὔτε οἱ κόκκοι τῆς ἄμμου
σὲ μιὰ ἀκρογιαλιά
πλατειὰ δχτακόσιες μέρες
δὲ θά 'ταν πιδ πολλοὶ ἀπ' τὴν ἀγάπη μου,
φύλακα τῆς ἀκτῆς τοῦ νησιοῦ.

3

Τὰ κύματα τῆς θάλασσας ἴσοι
βροντοῦν σάν κερανοὶ στὴν ἀκτῆ.
Τὸ ἴδιο ἄγριος
Τὸ ἴδιο περήφανος
κι αὐτὸς πὸν μού καίει τὴν καρδιά.

4

Ὁνειροθύμια
ἓνα μεγάλο σπαθὶ
ζωσμένο στὸ πλευρό μου.
Τί νὰ δείχνει;
Θά σὲ συναντήσω;

5

Ἡ καμπάνα σήμανε,
σημάδι γιὰ ὄλους νὰ κοιμηθοῦν.
Ὅμως, μὲ τὴ σκέψη
τῆς ἀγάπης μου,
πὼς γίνεται νὰ κοιμηθῶ;

Μετ. ΕΛΕΝΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΑΙΤΟ ΜΟΚΙΧΙ (1882—1953)

1

Πάνω στὸ βουνό
πὸν πέφτει
τ' ἀσημένιο χιόνι
εἶν' ἓνα στενὸ μονοπάτι
πὸν ἀνθρώποι περνοῦν.

2

Κοντὰ στὸ θάνατο
δίπλα στὴ μητέρα:
τὸ βραχνὸ κόασμα
τῶν βατράχων τοῦ ὀρυζώνα
φτάνει στὸν οὐρανό.

3

Μαραμμένα ἀμπελοούλουδα
πεταρίζουν πέφτοντας
στὴ βουνοπλαγιά:
τὸ κάλεσμα τοῦ περιστεριοῦ
τόσο μοναχικό...

4

Τὸ ἐλαφρὸ ρόδισμα
τῆς γλώσσας τῆς γάτας
ἀγγίζει τὸ χέρι μου
κι ἀρχίζω νὰ νιώθω
αὐτὴν τὴν ἀθλιότητα.

Μετάφρ. ΝΑΝΘΗ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

***

ΒΑΚΑΓΙΑΜΑ ΜΠΟΚΟΤΣΟΤΙ (1885-1928)

1

Πόσο ἔρημο εἶνα
τὸ λευκὸ πουλί!
Οὐρανὸς καὶ θάλασσα
γαλάζια καὶ τὰ δυό:
ὅμως αὐτὸ ἐκεῖ πλανιέται.

2

Σὰν ἀφροισμένο ρέμα,
τὸ κάλεσμα τοῦ πουλιοῦ
ἀνάμεσα ἀπ' τὰ πεῦκα
καὶ τὶς ἀγριοκερασιές:
φαράγγι τοῦ βουνοῦ, μεσημέρι.

3

Ὁ λόφος πὸν κοιμάται,
στὰ πόδια του
ἢ θάλασσα πὸν κοιμάται·
πλημμυρισμένη ἢ ἔρημη ἀνοιξη
πὸν ταξιδεύω.

4

Στῆς θάλασσας τὸ στρώμα
τὰ τυφλά ψάρια ζοῦν,
νὰ τί λένε:
πὼς θά μποροῦσα νὰ 'μαι
τυφλὸ ψάρι.

5

Ἀπὸ τὴ μεριά μου